

منطقه حفاظت شده سیاهکوه

تاریخچه حفاظت

در سال 1380 با پیگیریهای مکرر اداره کل حفاظت محیط زیست استان یزد و مسئولین محترم و مردم محلی شهرستان اردکان، منطقه سیاهکوه پس از طرح در شورایی عالی حفاظت محیط زیست به عنوان منطقه حفاظت شده جنگلی سیاهکوه به صورت رسمی آگهی شد و به عنوان یکی از مناطق چهارگانه محیط زیست تحت حفاظت قرار گرفت. پس از آن تلاشهای حفاظتی مطلوب، بی وقفه و شبانه روزی گارد اجرایی محیط زیست موجب احیاء سریع جمعیت حیات وحش منطقه گردید. پیرو آن و با حمایت و پیگیری مسئولین محترم استانی و شهرستان اردکان در سال 86؛ سطح حفاظتی بخشهای غربی منطقه حفاظت شده به پارک ملی ارتقاء یافت و پارک ملی و منطقه حفاظت شده سیاهکوه از شرایط امنیتی نسبتاً مناسبی برخوردار بوده و همین امر تا حدودی موجب احیاء جمعیت حیات وحش موجود در منطقه شده است.

موقعیت جغرافیایی

منطقه حفاظت شده سیاهکوه در حد فاصل $54^{\circ} 18' 35''$ تا $53^{\circ} 59' 44''$ طول شرقی و $38''$ تا $33^{\circ} 15' 33''$ عرض شمالی واقع گردیده است. این منطقه در غرب جاده چوپانان قرار داشته و از نظر تقسیمات سیاسی کشوری در استان های یزد و اصفهان قرار دارد. اما از آنجا که بیشتر ورودی ها و گلوگاه های نفوذ شکارچیان به پارک ملی و منطقه حفاظت شده سیاهکوه در حوزه استان یزد و در جنوبی ترین نقطه منطقه قرار دارد کنترل این منطقه برای محیط زیست استان یزد کاملاً امکان پذیر می باشد.

ویژگی های محیطی و طبیعی

خصوصیات اقلیمی این منطقه با منطقه همجوارش یعنی پارک ملی سیاهکوه استان یزد یکسان است. اقلیم سرد و خشک شرایطی را ایجاد نموده که کم آبی به ویژه در سالهای خشک یکی از تهدیدهای اصلی حیات وحش منطقه به حساب می آید. لیکن با توجه به تجربه اداره کل محیط زیست استان یزد در مدیریت مناطق خشک کویری، تامین نیاز آبی حیات وحش منطقه از طریق احداث آب انبار و آبخور و آبرسانی با تانکر انجام می گیرد و در حال حاضر شرایط زیستی مناسبی بر منطقه حاکم است. به طوری که این منطقه یکی از مهمترین زیستگاههای اصلی زمستان گذرانی پرندگان با ارزشی چون هوبره و همین طور یکی از بهترین زیستگاههای

جیبر و یوزپلنگ استان یزد به حساب می آید. این مهم در سایه مدیریت یکپارچه زیستگاههای این عرصه فارغ از مرزهای سیاسی دو استان منجر به تکمیل چرخه حیاتی گونه های حیات وحش شده است.

پوشش گیاهی منطقه ضعیف و در مناطق دشتی عمدتاً گیاهان شورپسند است. از جمله گونه های گیاهی منطقه می توان به علیجون (ارمک بیابانی)، نی، اشنان و قیچ اشاره نمود. از مهمترین پستانداران منطقه می توان به کل و بز، قوچ و میش، جیبر، روباه، یوزپلنگ، خرگوش، خارپشت ایرانی و انواعی از جوندگان را نام برد.

کبک، تیهو، باقرقره شکم سیاه، زاغ بور، کبوتر چاهی، جغد کوچک، سبزقبا، چکاوک بیابانی، چکاوک کاکلی و چکچک از مهمترین پرندگان منطقه هستند.

علاوه بر آن آگامای صخره زی فلس بزرگ، بزمجه بیابانی، مارجعفری، لاک پشت مهمیزدار و جکوی عنکبوتی از جمله خزندگان منطقه محسوب می شوند.